ΕΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΜΑΪΟΥ 1900 Ἀριθ. 620

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν τοῦ 1900. Τὸ Συνέδριον τοῦ 1893 καὶ τὸ Συνέδριον τοῦ 1889.—Ἡ Πριγκήπισσα μὲ τὴν χρυσῆν κοπαν Β'. (κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).— Ὁ Φραμβευτὴς (ὑπὸ κ. Φραγγίσκας Μάνν). — Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν XIX αἰῶνα (ὑπὸ δος Ὄλγας Κούζη). — Λεξικὸν Βιογραφικὸν Ἐπιφανῶν Γυναικῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Εἰδοποιήσεις.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΤΟΥ 1900

Εἶναι βεβαίως ἀδιαφιλονείκητον ὅτι τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ ὑποβάλλονται εἰς μεγάλας χρηματικὰς θυσίας, καὶ θυσίας ἀκόμη κόπων καὶ φροντίδων καὶ πνευματικῆς καταναλώσεως, ὅπως ἀνὰ ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα ἐκθέτωσιν εἰς τὰ μεγαλήτερα κέντρα τοῦ κόσμου τὰ προϊόντα τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς των, ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων εἰς τὰ ἀνώτερα. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, τῶν Παγκοσμίων δηλαδὴ Ἐκθέσεων, ἀναμετρᾶται ἡ δύναμις τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἑκάστου λαοῦ, καὶ καταλαμβάνει οὗτος τὴν θέσιν, ἡ ὁποία τοῦ ἁρμόζει εἰς τὸ διεθνὲς βιβλίον τῶν λαῶν τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Παρὰ τὰ ἔργα τῆς τέχνης καὶ τῆς βιομηχανίας, παρὰ τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν καὶ πληθαινομένην κλίμακα τῶν ἐφευρέσεων καὶ ἐπινοήσεων, αἱ ὁποῖαι μεταβάλλουν τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου καὶ τροποποιοῦν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον πάσας τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, παρὰ τὴν κίνησιν τοῦ ἐμπορίου, τοῦ ὁποίου οἱ τροχοὶ ἀκονίζονται διὰ τῶν Παγκοσμίων Ἐκθέσεων, παρὰ τὴν ὑλικὴν ἐν μιᾷ λέξει ἐπίδειξιν τῶν δυνάμεων τῶν διαφόρων ἐθνῶν, ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον νὰ γίνεται πάντοτε εἰς τὰς διαφόρους Ἐκθέσεις καὶ ἐπίδειξις τῆς πνευματικῆς πορείας, τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξελίξεως καὶ προόδου τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ἦτο βεβαίως ἀναγκαία ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργουμένη ἔκθεσις αὕτη τοῦ ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου τῶν ἐθνῶν, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὅπου ἡ ὑλικὴ πρόοδος δὲν συμβαδίζει μετὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τοιαύτης, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀκμαία ἡ χώρα ἐκείνη βεβαίως εὑρίσκεται εἰς τὰ πρόθυρα τελείας καταπτώσεως. Πλὴν τούτου, ὅπως ἐκ τῶν ἐκθέσεων οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη πολλὰ διδάσκονται καὶ πολλὰ καρποῦνται κέρδη διὰ τῆς πληρεστέρας καὶ τελειοτέρας ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν κόσμον πολλαὶ καὶ μεγάλαι εἶναι αἱ ὠφέλειαι διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἐξόχων πνευμάτων τῶν διαφόρων λαῶν καὶ τοῦ πνευματικοῦ συνδέσμου, ὅστις ἀναπτύσσεται μεταξὺ αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη τῆς συγκλήσεως συνεδρίων καὶ τῆς ἱδρύσεως παρὰ τὰ μέγαρα τῆς Ἐκθέσεως καὶ μεγάρων μὲ αἰθούσας ἀπεράντους διὰ τὰ συγκαλούμενα συνέδρια. Αἱ Κυβερνήσεις υἱοθετοῦν τὸ ἔργον τινῶν ἐκ τῶν συνεδρίων τούτων, ἐκείνων τοὐλάχιστον, τὰ ὁποῖα θεωροῦν μᾶλλον συντελεστικὰ εἰς τὴν ἀληθῆ πρόοδον καὶ τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον καὶ τοῦ διοργανοῦντος αὐτὰ λαοῦ καὶ τῶν μετεχόντων εἰς αὐτὰ ἐθνῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν μεταξὺ τῶν συνεδρίων, τῶν συγκληθέντων κατὰ τὰς τρεῖς μεγαλητέρας Παγκοσμίους Ἐκθέσεις τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, τὴν τῶν Παρισίων τοῦ 1889, τὴν τοῦ Σικάγου τοῦ 1893 καὶ τὴν τῶν Παρισίων τοῦ 1900, ἥ τε Γαλλικὴ καὶ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις τόσον καλῶς ἐννόησαν τὴν σπουδαιότητα τῆς συμμετοχῆς τῆς γυναικὸς τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν τῶν ἐθνῶν, ὥστε αὐταὶ αἱ Κυβερνήσεις διωργάνωσαν Γυναικεῖα Συνέδρια, τὸ πρῶτον ἐπίσημον Συνέδριον ἐν Παρισίοις τοῦ 1889, τὸ 2ον τοῦ Σικάγου τοῦ 1893 καὶ τὸ 3ον, τὸ συγκαλούμενον μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ πάλιν εἰς Παρισίους.

Τὸ Συνέδριον τοῦ 1889

Τὸ Συνέδριον τοῦ 1889 ἦτο συνέδριον μικτόν, συνέδριον εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον σπουδαῖον καὶ ἐνεργὸν μέρος μεγάλαι ἀνδρικαὶ ἐξοχότητες. Ἡ ἐπίσημος Γαλλία ἐδίσταζεν ἀκόμη τότε νὰ ἀναγνωρίσῃ εἰς τὴν γυναῖκα τόσην πνευματικὴν ἱκανότητα καὶ τόσον διοργανωτικὸν πνεῦμα, ὥστε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς γυναικεῖον μόνον νοῦν καὶ εἰς γυναικείας χεῖρας τὴν διοργάνωσιν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρώτου ἐπισήμου Γυναικείου Συνεδρίου.

Διὰ τοῦτο Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου διωρίσθη ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς Γαλλίας καὶ ἀκαδημαϊκός, ἀοίδιμος Ἰούλιος Σίμων, πρεσβύτης τότε θαλερὸς καὶ ἁβρός, διαχειρισθεὶς τὴν προεδρείαν μὲ τὴν χάριν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἁβρότητα τῶν τρόπων καὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ὁποῖα τόσον ἀλησμονήτους ἀφῆκαν ἐντυπώσεις εἰς ὅσας κυρίας παρευρέθησαν εἰς τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο. Πλὴν τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος καὶ ἄλλοι ἐπιφανεῖς ἄνδρες, σοφοὶ καὶ πολιτευταὶ καὶ ῥήτορες τοῦ Γαλλικοῦ Κοινοβουλίου καὶ Δήμαρχοι τῶν Παρισίων μετέσχον τοῦ Συνεδρίου, εἴτε προεδρεύοντες τῶν διαφόρων τμημάτων, εἴτε ὡς σύμβουλοι καὶ γραμματεῖς αὐτῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ τότε Ὑπουργὸς Vves-Guyot εἰς πολλὰς κατ' ἐπανάληψιν παρέστη συνεδρίας, ἀλησμόνητοι δὲ ἔμειναν εἰς τὴν μνήμην ὅλων καὶ ἰδίως ἡμῶν τῶν ξένων αἱ θαυμάσιαι ἑσπερίδες καὶ τὰ γεύματα καὶ αἱ ἑορταί, ἃς διωργάνωσεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ὑπουργείου εἰς τιμὴν τῶν ξένων κεκλημένων τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου. Καὶ ὁ Νομάρχης τῶν Παρισίων καὶ ὅλαι αἱ ἐπίσημοι ἀρχαὶ καὶ οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ὡραίως εἶχαν διοργανώσει ἑορτὰς καὶ ὑποδοχὰς καὶ συναυλίας καὶ θεατρικὰς παραστάσεις εἰς τιμὴν τῶν κεκλημένων κυριῶν. Ὅλαι καὶ ὅλοι μίαν ἀπεκομίσαμεν ἐκ τοῦ Διεθνοῦς Γυναικείου ἐκείνου Συνεδρίου ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ Γυνὴ ὅλων τῶν λαῶν καὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν ὄχι μόνον ἐβάδισε πολὺ εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου, ἀλλ' ἤνοιξεν αὐτὴ νέους δρόμους καὶ ἀπεκάλυψε νέους ὁρίζοντας, τοὺς ὁποίους ὅταν ἀκολουθήσῃ βραδύτερον καὶ ὁ ἀνήρ, ἀναντιρρήτως μεγάλα θὰ προκύψουν τὰ ἐκ τούτου εὐεργετικὰ διὰ τὰς κοινωνίας καὶ τοὺς λαοὺς ἀποτελέσματα.

Τὸ συνέδριον τοῦ 1893

Τὸ δεύτερον ἐπίσημον Συνέδριον, τὸ ἀπείρως μέγα καὶ γιγάντιον Συνέδριον τοῦ Σικάγου ἀνέδειξε τὴν γυναῖκα τῶν Ἀγγλοσαξωνικῶν φύλων, τὴν γυναῖκα ἰδίως τοῦ Νέου Κόσμου πολὺ ἀνωτέραν τῆς Εὐρωπαίας συναδέλφου της. Ὅ,τι ὅλαι αἱ παρασταθεῖσαι ἐξ Εὐρώπης εἴδομεν εἰς τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο μᾶς κατέπληξε. Ἡ γυναικεία μορφὴ ἀνεδείχθη ἐδῶ, ὄχι ὅπως οἱ ποιηταὶ ἀρέσκονται νὰ τὴν ἀπεικονίζουν, ἰδανικὴ καὶ ἁβρὰ καὶ λεπτεπίλεπτος μόνον, ἀλλ' ἰδίως ἐπιβάλλουσα καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἐναργὴς ὡς δύναμις, ὡς παράγων, ὡς μοχλός. Αἱ δέκα ὀκτὼ χιλιάδες γυναῖκες, αἵτινες εἶχον συγκεντρωθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἀπετέλεσαν τὸ ἄνθος τῆς μεγάλης γυναικείας στρατιᾶς, ἡ ὁποία ἤλλαξε τὴν ὄψιν τοῦ Νέου Κόσμου, κυοφορήσασα τὰς γενεάς, καὶ τὰς ἰδέας καὶ ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι ἀνέδειξαν τὴν Ἀμερικήν, ὡς τὴν μεγαλητέραν τοῦ κόσμου δύναμιν. Ἦσαν ἐκεῖ αἱ πρῶται ἐλευθερώτριαι τῶν σκλάβων, ἦσαν αἱ πρῶται πολεμήσασαι τὴν βασιλείαν τῶν οἰνοπνευμάτων καὶ τῆς μέθης, αἱ πρῶται προστάτριαι τῶν ἐργατικῶν τάξεων, αἱ πρῶται ἐκπολιτίσασαι τοὺς μαύρους καὶ ἐκχριστιανίσασαι τοὺς ἀγρίους. Ἦσαν αἱ πρῶται, αἱ ὁποῖαι ἐπολέμησαν τὸ ψεῦδος καὶ ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν ἀλήθειαν, αἱ ὁποῖαι ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, αἱ ὁποῖαι εἶπαν εἰς τὸ ἀγνοοῦν τὴν δύναμίν του γυναικεῖον φῦλον, τί δύναται καὶ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ ὄχι ὑπὲρ τῆς γυναικός, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις γνωρίζουσα τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὸν διοργανωτικὸν νοῦν τῶν Ἀμερικανίδων ἀφῆκεν αὐτὰς ἐλευθέρας νὰ διοργανώσουν τὸ μεγαλήτερον, τὸ μᾶλλον πολυπληθὲς καὶ πολυσύνθετον καὶ ἐργατικώτερον συνέδριον, τὸ ὁποῖον διωργανώθη ποτὲ εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν τελείων καὶ τῶν μεγάλων ἔργων. Βασίλισσαι καὶ ἡγεμονίδες ἀντιπροσωπεύθησαν ἐκεῖ καὶ κόμησσαι καὶ λαΐδαι καὶ βαρωνίδες διέσχισαν θαλάσσας καὶ ὠκεανοὺς διὰ νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑορτὴν τοῦ γυναικείου πνεύματος, εἰς τὴν μεγάλην διεθνῆ πανήγυριν τοῦ γυναικείου θριάμβου. Καὶ οἱ τίτλοι τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν παρηγκωνίσθησαν, προκειμένου περὶ ὑπερόχων καὶ μεγαλοφυῶν γυναικῶν. Ἡ λαΐδη Aberdeon ἐξελέγη ἐκεῖ Πρόεδρος τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν καὶ ἐστεμμένη ἡγεμονὶς δὲν ἔλαβε οὔτε τὸ ἥμισυ τῶν ψήφων ἐν τῇ αὐτῇ ὑποψηφιότητι.

Τί εἴδομεν ἐκεῖ, πόσον τελείως, ἀλλὰ καὶ πόσον ἀκόπως διεξήχθη ἡ γιγάντειος ἐκείνη ἐργασία εἰς τὸ ἀπέραντον μέγαρον τῶν συνεδρίων, τοῦ ὁποίου ἑκάστη αἴθουσα περιελάμβανε δεκάδας ὅλας χιλιάδων κόσμου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφηγηθῇ τις. Καὶ ἀπεκομίσαμεν καὶ πάλιν ὅλαι αἱ παραστάσαι εἰς τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι μεγάλη δύναμις, ὅτι ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ καὶ ὀφείλει νὰ θέλῃ καὶ ὀφείλει νὰ δράσῃ, ὅπως δώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἀναλογοῦν καὶ εἰς αὐτὴν μερίδιον τῆς συνεισφορᾶς εἰς ἐργασίαν καὶ εἰς πρόοδον καὶ εἰς εὐτυχίαν. Καὶ ἀπεκομίσαμεν ἀκόμη ἐκ τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου αἱ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἐπιστήμων καὶ ἡ δημοσία ὑπάλληλος καὶ ἡ ἐργαζομένη ὅπου δήποτε καὶ ὅπως δήποτε γυνή, δύναται νὰ μένῃ γυνή, δηλαδὴ καλὴ σύζυγος καὶ καλὴ μήτηρ καὶ ἁβρὰ καὶ χαριτωμένη κόρη, χωρὶς νὰ χάνῃ τίποτε ἐκ τοῦ γοήτρου καὶ τῆς ἁβρότητος τῆς γυναικείας φύσεως. Καὶ ἠντλήσαμεν ἀκόμη αἱ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης τὴν βεβαιότητα ὅτι ὑστεροῦμεν τῶν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ ὁμοφύλων μας καὶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα ἐκείνων διὰ νὰ συντελέσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἐπίτευξιν κοινῶν καὶ μεγάλων μεταρρυθμίσεων, εἰς ἀνοικοδόμησιν ἐπὶ ὑγιῶν θεμελίων τῶν καταρρεόντων ἤδη παλαιῶν κοινωνικῶν οἰκοδομημάτων.

Τὸ Συνέδριον τοῦ 1900

Τὸ σήμερον δὲ συγκαλούμενον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν, τῇ προτοβουλίᾳ καὶ πάλιν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τὴν αἰγῖδα αὐτῆς, θὰ συμπληρώσῃ ἀναντιρρήτως τὸ ἔργον τῶν δύο προγενεστέρων του, διότι τὸ πρόγραμμά του καὶ ἐξ ἴσου εὐρὺ εἶναι καὶ προδίδει τὴν θέσιν, ἣν κατέλαβεν ἡ γυνὴ σήμερον ἐν τῇ συνειδήσει καὶ τῶν λατινικῶν φύλων ἀκόμη.

Σήμερον τὰς ἐργασίας τοῦ Ἐπισήμου τούτου Συνεδρίου δὲν θὰ διευθύνουν πλέον σοφοὶ ἄνδρες, ἀλλὰ σοφαὶ γυναῖκες. Τὸν ἀοίδιμον Πρόεδρον τοῦ Συνεδρίου τοῦ 1889 ἀναπληροῦν ἡ κ. Ἰουλίου Σίμωνος καὶ ἡ κ. Ἰσαβέλλα Bogelot. Ἐν γένει δὲ ἡ διοργάνωσις τοῦ Γυναικείου Συνεδρίου τοῦ 1900 ἔχει ἀνατεθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς γυναικείας χεῖρας, εἰς χεῖρας στιβαράς, αἱ ὁποῖαι, ἐκ τοῦ καταρτισθέντος ἤδη καὶ ἀποσταλέντος πρὸς ὅλας τὰς προσκεκλημένας προγράμματος, προδίδουν ὅτι τὸ παρελθὸν ὑπῆρξε μέγας διδάσκαλος τοῦ παρόντος.

Προσκληθεῖσα ἐπισήμως παρὰ τῶν οἰκείων ἑκάστοτε Κυβερνήσεων νὰ λάβω μέρος εἰς τὰ Συνέδρια ταῦτα, κατέβαλα κατὰ τὸ παρελθὸν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως μὴ ἡ Ἑλλὰς φανῇ ὑστεροῦσα τῶν ἄλλων λαῶν ὡς πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν τῆς γυναικός. Δὲν θὰ λησμονήσω δέ ποτε μετὰ πόσου ἐνθουσιασμοῦ καὶ εἰς τὰ δύο τοῦ παρελθόντος Συνέδρια ἐγίνετο πάντοτε καὶ παντοῦ δεκτὴ ἡ Ἑλληνὶς ἀντιπρόσωπος, καὶ πόσων ἔτυχον τιμῶν, μόνον διότι ἔφερα εἰς τὴν μνήμην τῶν ξένων τὴν μικρὰν γωνίαν τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑψοῦται τὸ μαρμάρινον λάβαρον ἑνὸς μεγάλου πολιτισμοῦ καὶ μιᾶς μεγάλης πατρίδος τῶν φώτων καὶ τῆς προόδου.

Σήμερον προσκληθεῖσα καὶ πάλιν ἐπισήμως νὰ μετάσχω τοῦ μετ' ὀλίγας ἡμέρας συγκαλουμένου εἰς Παρισίους Διεθνοῦς Γυναικείου Συνεδρίου, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρίδω πᾶν ὑλικὸν πρόσκομμα καὶ νὰ ὑποβληθῶ εἰς πᾶσαν θυσίαν, ὅπως μὴ ἡ Ἑλλὰς μείνῃ ἄνευ ἀντιπροσώπου, ὅπως μὴ, ἡ ἀπὸ δεκαετίας ἐκτελεσθεῖσα ἐργασία τῆς Ἑλληνίδος καὶ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς πᾶν καλὸν ἐν γένει, μείνῃ ἄγνωστος καὶ δὲν περιληφθῇ εἰς τὸ ὀγκῶδες βιβλίον τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μετὰ τῶν προεκδοθέντων τὰ χρονικὰ τῆς δράσεως τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου ὅλου, τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς πηγὴ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας τῆς γυναικὸς τοῦ XIX αἰῶνος.

Καὶ ἐὰν δὲ ἀκόμη οὐδὲν βῆμα εἶχε γίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνίδος, οὔτε εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, οὔτε εἰς τὰς ἐπιστήμας, οὔτε εἰς τὰ γράμματα, μόνον ἡ δρᾶσις αὐτῆς κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον θὰ ἤρκει, ὅπως περιφανῆ καταλάβῃ θέσιν καὶ ταχθῇ αὕτη ἰσότιμος καὶ ἰσοβάθμιος πρὸς τὰς ἐπιφανεῖς ξένας ὁμοφύλους της.

Λογίζομαι δὲ εὐτυχής, διότι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ἡ τιμὴ νὰ ἐκθέσω τὴν ὡρκίαν δρᾶσιν τῶν Ἑλληνίδων κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, εἰς ἐμὲ νὰ ἀνοίξω πρὸ τῶν ἐπιφανῶν τοῦ κόσμου ξένων τὴν μόνην ἴσως σελίδα δόξης, ἣν παρουσιάζουν αἱ ἀτυχεῖς ἡμέραι τοῦ τελευταίου μας πολέμου.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΥΣΗΝ ΑΡΠΑΝ

Β'.

Τὸ ταξεῖδι τοῦ Heimer καὶ τῆς Aslog ὑπῆρξε περιεργότατον διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν μεγάλων λιμνῶν ἕως τὰ ὄρη τῆς Νορβηγίας. Ὅλον τὸ δάσος ἦτο ἔρημον, ἢ κανὲν πλοῖον δὲν ἐφαίνετο· ὁ Heimer ἤνοιγε γρήγορα γρήγορα, τὴν πόρτα τῆς ἅρπας καὶ ἡ μικρὰ φυλακισμένη ἐξήρχετο περιχαρὴς διὰ νὰ τρέξῃ ὀλίγον εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ἡ Aslog ἐμεγάλωνε καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ σκύβῃ διὰ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν κρύπτην της καὶ ὁ Heimer δυσκολώτερα ἔφερε τὸ πολύτιμον φορτίον του.

Μίαν ἑσπέραν οἱ φυγάδες ἔφθασαν εἰς μίαν ἔπαυλιν τὴν ὁποίαν ὠνόμαζον *Ἔπαυλιν τῶν θάμνων*. Πολὺ κουρασμένος ὁ Heimer ἐζήτησε φιλοξενίαν εἰς μίαν γραῖαν, ἡ ὁποία ἔγιθεν ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα· «Εἶμαι, τῆς εἶπε, γέρων τραγουδιστής. Δανοὶ λῃσταὶ ἐφόνευσαν τὸν κύριόν μου καὶ πηγαίνω πρὸς τοὺς γενναίους ἄρχοντας τῆς Νορβηγίας νὰ ζητήσω ἄσυλον διὰ ν' ἀποθάνω.

— Πολὺ καλά, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ γυναῖκα· ἀναπαύσου εἶσαι εἰς τοῦ δασάρχου Aake καὶ εἶμαι ἡ Grima ἡ γυναῖκά του».

Ὁ Heimer τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς φωτιᾶς μὲ τὴν ἅρπα πλησίον του, σχεδὸν ἀμέσως ἀπεκοιμήθη. Ἡ γραῖα Grima τὸν ἐκύτταζε μὲ περιφρόνησιν διὰ τὴν πτωχείαν του, ὅταν ἐνόμισε ὅτι εἶδε εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ἅρπας μίαν ἄκραν ὑφάσματος πλουσιώτατα στολισμένου, τοῦ ὁποίου τὰ κεντήματα ἔλαμπαν εἰς τὴν λάμψιν τῆς φλόγας· ἐπροχώρησε μὲ πολλὰς προφυλάξεις καὶ προσεπάθησε νὰ τὸ τραβήξῃ· τότε παρετήρησε ὅτι τὸ ὕφασμα ἔβγενε ἀπὸ μίαν χαραμαδιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ χρυσωμένο ξύλο καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐγγίξῃ τὴν ἅρπαν.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Aake ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ δάσος τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἐκάμαμεν τὴν τύχην μας· ἕνας γέρος πτωχὸς κοιμᾶται κοντὰ στὴν φωτιά μας καὶ ἔχει στὸ πλάγι του μιὰ ἅρπα γεμάτη μὲ πολύτιμα πράγματα».

Ὁ Aake ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἀλλ' ἡ Grima τὸν ἔφερεν ἡσύχως ἐμπρὸς εἰς τὴν ἅρπαν καὶ τότε εἶδε καὶ μόνος του ὅτι ἡ σύζυγός του ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

«Τί θέλεις νὰ κάμῃς; τῆς εἶπε· δὲν μπορῶ νὰ χαλάσω αὐτὴν τὴν ἅρπαν, χωρὶς νὰ ξυπνήσω τὸν γέρο καὶ τότε θὰ ἐννοήσῃ ὅτι θέλομεν νὰ τὸν κλέψωμεν.

— Λήστευσέ τον, εἶπε ἡ Grima, θὰ πάρωμεν τὰ πλούτη του καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ πῇ ὅτι εἴμεθα κλέπται.

— Νὰ σκοτώσω τὸν ξένον μου, εἶπε ὁ Aake, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω.

— Κύτταξε τὰ χρυσᾶ ὑφάσματα, ἐξηκολούθησεν ἡ Grima· σκέψου τί θὰ περιέχῃ αὐτὴ ἡ ἅρπα καὶ ποιὸς θὰ τὸ μάθῃ;

Ὁ Aake ἠρνεῖτο πάντοτε, τότε ἡ Grima ἤρχισε νὰ τὸν φοβερίζῃ.

— Ἂν δὲν σκοτώσῃς τὸν γέρο αὐτό, τὸν τόσον πλούσιο, τοῦ εἶπε, αὔριον θὰ τοῦ πῶ ὅτι ἤθελες νὰ τὸν κλέψῃς. Τότε θὰ σὲ σκοτώσῃ αὐτός, φοβιτσάρη, καὶ τότε θὰ τὸν παντρευθῶ ἐγώ.

Ὁ Aake ἤξευρε πόσον ἡ γυναῖκά του ἦτο κακὴ καὶ ἐφοβεῖτο περισσότερον αὐτὴν ἀπὸ τὸν κοιμώμενον γέροντα. Τέλος ἀπεφάσισε, καὶ μὲ ἕνα κτύπημα μὲ τὸν πέλεκύν του τοῦ ἔσχισε τὴν κεφαλήν. Ἀμέσως ἡ Grima ἔτρεξε εἰς τὴν ἅρπαν διὰ νὰ λάβῃ τὰ ὑφάσματα, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ν' ἀνοίξῃ τὴν μυστικὴ πόρτα καὶ ἔγινε ἀνάγκη ὁ Aake μὲ τὸν καταματωμένον ἀκόμη πέλεκύν του νὰ σχίσῃ τὸ χρυσωμένο ξύλο. Ὁ πέλεκυς ἐσταμάτησε ἀκριβῶς ἄνω τῆς κεφαλῆς τῆς μικρᾶς

Aslog, ἡ ὁποία παρουσιάσθη κλαίουσα, βουβὴ ἀπὸ τὸν φόβον εἰς τὰ βλέμματα τοῦ κακούργου· αὐτὴ ἡ μικρὴ κόρη, ὀρθία ἀνάμεσα εἰς τὰ λείψανα τῆς ἅρπας τοὺς κατεφόβισε καὶ ὁ Aake ὀπισθοχώρησε μετὰ τρόμου λέγων : «Εἶνε μοῖρα καὶ θὰ ἐκδικηθῇ τὸν γέρο, χαθήκαμε ! »

Ἤθελε νὰ φύγῃ, ὅταν ἡ Grima τὸν ἐφώναξε :

«Βλέπεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶνε μοῖρα, γιατὶ κλαίει καθὼς μιὰ μικρὴ φοβιτσιάρα».

Τότε ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν τὴν Aslog χίλια πράγματα, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔδιδε καμίαν ἀπάντησιν, ὥστε εἰς τὸ τέλος ἐνόμισαν ὅτι ἦτο βουβή. Ὁ Aake δὲν ἦτο ἀκόμη πολὺ βέβαιος καὶ ἐπανελάμβανε : «Τί θὰ κάμουμε τὴν μυστηριώδη αὐτὴ μικρή ; Καὶ πῶς θὰ πουλήσωμεν αὐτὰ τὰ ὑφάσματα ; Ποτὲ δὲν θὰ πιστέψουν ὅτι εἶνε δικά μας : καὶ τί θὰ ποῦν οἱ γείτονες ; »

Τότε ἡ Grima τοῦ εἶπε νὰ θάψουν κοντὰ εἰς μίαν μεγάλην λεύκαν τὸ βασιλικὸν περιδέραιον, τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ κομμάτια τῆς ἅρπας. «Θὰ τὰ πουλήσῃς, προσέθεσε, εἰς αὐτοὺς τοὺς ξένους ἐμπόρους ποῦ ἔρχονται κάθε καλοκαῖρι. Ὅσον γιὰ αὐτὴ τὴν μικρὰν θὰ ποῦμε ὅτι εἶνε δική μας καὶ ἦτο τόσον καιρὸν σὲ ταξεῖδι· θὰ τῆς κόψω αὐτὰ τὰ ὡραῖα χρυσᾶ μαλλιά, θὰ τῆς μουντζουρώσω τὸ πρόσωπον μὲ πίσα καὶ θὰ φυλάῃ τὰ ζῶα καὶ θὰ δουλεύῃ στὸ δάσος ».

Ἡ δυστυχὴς Aslog ἄφησε νὰ τῆς κόψουν τὰ μαλλιά καὶ νὰ τὴν ἐνδύσουν μὲ ράκη, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν δὲν εἶχε πλέον τὴν μορφὴν πριγκηπέσσας, οὔτε μοίρας· καὶ ὁ Aake ἤρχισε τότε νὰ γελᾷ καὶ αὐτός. Ἡ Aslog προσεποιεῖτο πάντοτε τὴν βουβὴ καὶ οὕτω τὴν ἄφινον ἥσυχον.

Ἡ Aslog ἔζησε πολλὰ ἔτη οὕτω εἰς τὴν «ἔπαυλιν τῶν θάμνων» ὡς ἡ κόρη τοῦ Aake καὶ τῆς Grima : δὲν ἦσαν πολὺ κακοὶ δι' αὐτήν, διότι τοὺς ἐβοήθει εἰς τὴν ἐργασίαν των καὶ δὲν ἐπρόφερε ποτὲ λέξιν· τὴν ὠνόμαζαν ἡ «βουβή». Ἡ Aslog ὅμως δὲν εἶχε λησμονήσει τίποτε ἀπὸ τὰς περιπετείας της καὶ ὅταν εὑρίσκετο μόνη εἰς τὸ δάσος τὰς διηγεῖτο μεγαλοφώνως εἰς τὰ δένδρα καὶ τὰ πουλιά, καὶ ἔψαλλε τὰ τραγούδια, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχε μάθει ὁ γέρων Heimer. Δὲν ἔκλαιε πλέον, ἀλλ' ἦτο πολὺ λυπημένη.

Ἡ Aslog ἦτο σχεδὸν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν. Μίαν πρωΐαν τοῦ Μαΐου ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅταν αἴφνης εἶδεν ἕνα στολίσκον ἀπὸ βάρκες ὁ ὁποῖος ἐπροχωροῦσε μὲ προφύλαξιν : ἦσαν πολεμικαὶ βάρκες καὶ εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς ἐκυμάτιζεν ἡ κόκκινη σημαία ἑνὸς βασιλέως τῆς θαλάσσης. Χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ καὶ μόνη της μὲ ποίαν ἐλπίδα, ἡ Aslog ἔρριψε τὸν ἄσχημον μάλλινον σκοῦφον, τὸν ὁποῖον ἡ Grima τὴν ὑποχρέωνε νὰ φορῇ πάντα, καὶ ἤρχισε νὰ κτενίζῃ τὰ μαλλιά της, μὲ ἕνα ψαροκόκκαλο ξηρό, τὰ ὁποῖα τώρα ἦσαν τόσον μακρυά, ὥστε ἔφθαναν ἕως τὴν γῆν, μαλακὰ ὡς μετάξι, καὶ ξανθὰ ὡς χρυσός. Ἔπειτα μὲ ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ἀνεμῶνες ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καλύβην.

Εὗρε μεγάλον θόρυβον, διότι ὁ στολίσκος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει ἔφερε τοὺς στρατιώτας τοῦ βασιλέως Ragnar, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο διὰ νὰ κάμουν τὰς προμηθείας των διὰ μεγάλην ἐκστρατείαν καὶ ἐξέλεξαν τὴν καλύβην τοῦ Aake διὰ νὰ ψήσουν τὰ ψωμιά των. Ἡ Grima διέταξε τότε τὴν Aslog νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως. Αὕτη ὑπήκουσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀλλ' ἦτο τόσον ὡραία μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της καὶ τὰ γαλανὰ μάτια της, ὥστε οἱ στρατιῶται δὲν ἔπαυαν νὰ τὴν θαυμάζουν καὶ δὲν ἐπρόσεχαν διόλου πλέον εἰς τὸν φοῦρνον, ὅπου ἐγίνετο τὸ ψωμί Ὅταν τὸ ἔφεραν εἰς τὸν στολίσκον ὁ Ragnar καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί, τὸ εὗρον φρικτὸν καὶ ἤθελαν νὰ τιμωρήσουν τοὺς στρατιώτας. Τότε αὐτοὶ διηγήθησαν, ὅτι εὗρον εἰς τὴν καλύβην τοῦ Aake μίαν ὡραίαν κόρην πλέον ὡραίαν καὶ ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας τῆς Δανιμαρκίας, τῆς ὁποίας τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ ἔφθαναν ἕως τὴν γῆν.

«Εἶναι ὡραιοτέρα ἀπὸ τὴν Thora, τὴν σύζυγόν σου, ἡ ὁποία ἀπέθανε τὸν περασμένον χρόνον».

Ὁ Ragnar, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ἔλεγεν ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ χωρικὴ δὲν θὰ ἦτο βεβαίως διόλου ἔξυπνη.

«Ἐν τούτοις, εἶπεν, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὴν ἴδω. Εἰπέτε της ὅτι ὁ βασιλεὺς Ragnar τὴν ζητεῖ νὰ ἔλθῃ αὔριον εἰς τὸ πλοῖόν του, *χωρὶς νὰ φορῇ καν ἔνδυμα καὶ ὅμως πρέπει νὰ εἶναι ἐνδεδυμένη*· πρέπει ἐπίσης *νὰ μὴν τὴν ἀκολουθῇ κανεὶς καὶ ὅμως νὰ μὴν εἶναι μόνη*· θὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμῃ ἡ θαυμασία Νορβιγιανή σας.

Οἱ στρατιῶται τῆς εἶπον τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Aslog ἔκαμε σχῆμα ὅτι θὰ ὑπακούσῃ.

Ἀπὸ πολὺ πρωΐ ὅλοι οἱ πολεμισταὶ μέσα εἰς τὰς βάρκας ἐκύτταζαν τὴν παραλίαν ἀπὸ ὅπου θὰ ἐφαίνετο ἡ ὡραία κόρη τῆς Νορβηγίας· πλέον περίεργος ἀπὸ ὅλους ὁ βασιλεὺς Ragnar ἐπερίμενε μεταξὺ τῶν ἀκολούθων του. Καὶ ὅλοι ἔμειναν ἔκπληκτοι καὶ θαμβωμένοι, ὅταν εἶδαν τὴν Aslog νὰ προχωρῇ σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, περιτυλιγμένη μέσα εἰς ἕνα ψαράδικο δίκτυον καὶ σκεπασμένη ἀπὸ πάνω μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της· κανεὶς δὲν ἦτο μαζύ της, ἀλλ' ὁ σκύλος τοῦ Aake τὴν ἠκολούθει κατὰ βῆμα. Ὁ Ragnar ἔκπληκτος διέταξε νὰ προχωρήσῃ τὸ βασιλικὸν πλοῖον καὶ ἐφώναξε :

«Βουβὴ μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ τὸ λεπτὸν πνεῦμα, ἔλα σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ πλοῖόν μου, διότι περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς στρατιώτας μου, θαυμάζω τὴν ὡραιότητά σου καὶ τὴν εὐφυΐα σου.»

Εἰς μεγάλην ἔκπληξιν ὅλων ἡ Aslog ἀπεκρίθη μὲ ἁρμονικὴν φωνήν : «Θὰ ἔλθω, βασιλεῦ Ragnar, ἂν μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ σεβασθῇς κατὰ πάντα τὴν ἐλευθερίαν μου »

Ὁ βασιλεὺς ὑπεσχέθη,ὅ,τι τοῦ ἐζήτησεν ἡ Aslog. Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὸ βασιλικὸν πλοῖον καὶ μόλις ἐκάθησεν ὁ βασιλεὺς ἤρχισε τὰς περιποιήσεις καὶ τὴν παρεκάλει νὰ δεχθῇ πολλὰ δῶρα. Διέταξε τὸν θησαυροφύλακά του νὰ φέρῃ ἕνα θαυμάσιον ἐπανωφόριον κεντημένον μὲ χρυσόν, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἄλλοτε ἡ βασίλισσα Thora καὶ ἤθελε νὰ τῆς τὸ προσφέρῃ. Ἡ Aslog ἀπεκρίθη μὲ μειδίαμα : «Δὲν ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ τοῦ φορέματος διὰ νὰ μαγειρεύω τὸ φαγητὸν τῆς γρῆας Grima καὶ οἱ κάτοικοι τῆς «ἐπαύλεως τῶν θάμνων» δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσουν μὲ τὴν στολὴν αὐτήν.

Τότε ὁ Ragnar μὲ πάθος τῆς εἶπε : «Κόρη μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν ἔπαυλιν· φύγε μαζύ μου θὰ εἶσαι βασίλισσα πλησίον μου· ἡ σύζυγος μου Thora ἀπέθανε τὸ παρελθὸν ἔτος, θὰ φέρῃς τὸ στέμμα της καὶ θὰ εἶσαι βασίλισσα τῆς Δανιμαρκίας.»

— Μεῖνε, βασίλισσά μας, ἐπανέλαβαν ὅλοι οἱ πολεμισταί.

Ἡ Aslog εὑρέθη πολὺ στενοχωρημένη· ὁ βασιλεὺς Ragnar ἦτο εὐγενὴς, καὶ τῆς ἤρεσεν ἀρκετά. Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο πολὺ γρήγορα νὰ χάσῃ τὴν ἐλευθερίαν της. Σοβαρὰ καὶ λυπημένη ἀπεκρίθη : Φύγε, βασιλεῦ Ragnar, πήγαινε εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἂν, καὶ ἀφοῦ νικήσῃς, ἐνθυμῆσαι ἀκόμη τὴν *Ἔπαυλιν τῶν θάμνων*, ἔλα νὰ ζητήσῃς τὴν βασίλισσάν σου. Χαῖρε μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας»

Ὁ Ragnar ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν ἄρνησιν αὐτὴν καὶ διὰ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ διατάξῃ νὰ φύγῃ ἀμέσως ὁ στόλος του καὶ νὰ συμπαραλάβῃ οὕτω καὶ τὴν Aslog, ἀλλ' εἶχε ὁρκισθῆ νὰ σεβασθῇ τὴν ἐλευθερίαν της. Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, διέταξε νὰ τὴν ἀποβιβάσουν εἰς τὴν παραλίαν καὶ ὁ μικρὸς στόλος ἔφυγεν ἀμέσως.

Εἶχαν παρέλθει πολλοὶ μῆνες καὶ τὰ πρῶτα χιόνια ἐστάλαζαν εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς, ὅταν μίαν ὡραίαν πρωΐαν ἐφάνη ἐκ νέου ὁ στόλος τοῦ Ragnar· ὅλα τὰ πλοῖα ἦσαν στολισμένα μὲ κόκκινες σημαῖες καὶ οἱ πολεμισταὶ ἔπαιζαν μὲ τὰς σάλπιγγάς των θούρια. Ὁ Ragnar αὐτὴν τὴν φορὰν ἦλθε μόνος μὲ ὅλους τοὺς πολεμιστάς του,νὰ φέρῃ τὸν βασιλικὸν μανδύαν εἰς τὴν Aslog ἐμπρὸς εἰς τὸν Aake καὶ εἰς τὴν Grima, οἱ ὁποῖοι ἔμενον ἔκπληκτοι. Ὁ τρόμος τους ὑπῆρξε πολὺ μεγαλείτερος, ὅταν ἤκουσαν τὴν Aslog νὰ εὐχαριστῇ τὸν βασιλέα μὲ τὴν τόσον γλυκεῖαν φωνήν της. Ἔτρεμαν μήπως διηγηθῇ τὴν δολοφονίαν τοῦ Heimer, ἀλλ' ἡ Aslog δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καὶ ὁ στόλος ἐξεκίνησεν ἀμέσως διὰ τὴν Δανιμαρκίαν, διὰ νὰ ἑορτάσουν τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως Ragnar.

Ἂν καὶ πρὸ ἡμερῶν ἐταξείδευαν, ἡ Aslog δὲν εἶχεν εἴπει ἀκόμη εἰς τὸν Ragnar τὸ ὄνομά της· εὐχαριστεῖτο νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὁ βασιλεὺς, ἂν καὶ ἐνόμιζε ὅτι ἦτο μία κόρη τῶν δασῶν. Μίαν ἡμέραν τέλος ὁ Ragnar τὴν ἠρώτησε τὸ ὄνομά της. «Ὀνομάζομαι Aslog, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Sigurd, τοῦ φονευθέντος πρὸ δεκαετεσσάρων χρόνων ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν νήσων κατὰ τὸν χειμῶνα τῶν μεγάλων πάγων· ἕνας γέρων τραγουδιστὴς μὲ ἔκρυψε μέσα εἰς τὴν ἅρπαν του καὶ μὲ ἔφερεν ἕως ἐδῶ», τοῦ ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως. Ἐθύμωσε δὲ φοβερὰ ὅταν ὁ Ragnar ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ τὴν περιπαίζῃ. «Ἔλα τώρα,μικροῦλά μου, διατὶ λέγεις ψέμματα ; Ἐγνώρισα τὸν Sigurd τὸν τόσον ἰσχυρὸν Δανὸν βασιλέα καὶ γνωρίζω καλῶς ὅτι ἡ κόρη του Aslog μαζὺ μὲ τὴν Brunchilde καὶ ὅλους τοὺς αὐλικοὺς ἐδολοφονήθησαν μίαν νύκτα τοῦ χειμῶνος τῶν μεγάλων πάγων. Καὶ ἔπειτα ποῦ ἀκούσθη μία πριγκηπέσσα νὰ ζῇ μέσα εἰς μίαν ἅρπαν ; Διατὶ ψεύδεσαι κόρη τῶν δασῶν ; Σὲ ἀγαποῦσα, ὅταν δὲν ἔλεγες ψέματα».

Ἡ Aslog ὠργίσθη φοβερὰ καὶ εἶπε : Βασιλεῦ Ragnar, εἶπον τὴν ἀλήθειαν καὶ ἂν ἐγνώριζες τὸν βασιλέα Sigurd,τὸν πατέρα μου, θὰ ἀναγνωρίσῃς τὸ βασιλικὸν περιδέραιόν του, ὑποθέτω. Στεῖλε ἀμέσως ἕνα πλοῖον εἰς τὴν «ἔπαυλιν τῶν θάμνων» καὶ ἂς ἐρευνήσουν οἱ ἄνθρωποί σου εἰς τὴν ρίζαν τῆς πλέον ὑψηλῆς λεύκας· θὰ εὕρουν ἐκεῖ τὸ περιδέραιον τοῦ Sigurd, τὴν ἅρπαν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ καταφύγιόν μου καὶ πολύτιμα ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε συμπαραλάβει ὁ γέρων Heimer. Μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ πλοίου δὲν θὰ σὲ ἴδω διόλου, οὔτε θὰ σοῦ ὁμιλήσω. Ὁ Ragnar ἐταράχθη πολὺ καὶ προσεπάθει νὰ ἡσυχάσῃ τὴν Aslog. «Σὲ ἀγαπῶ, τῆς ἔλεγε, ἢ εἶσαι ἡ Aslog ἢ ὄχι, θὰ εἶσαι ἡ βασίλισσά μου. Ἂς φύγωμεν διὰ τὴν Δανιμαρκίαν. Ἀλλ' ἡ Aslog ἐπέμενε τόσον πολύ, ὥστε ὁ βασιλεὺς διέταξε τέλος ἕνα πλοῖον νὰ πάῃ μὲ ὅλην τὴν ταχύτητά του εἰς τὴν «Ἔπαυλιν τῶν θάμνων».

Ἐν τούτοις ἡ Aslog ἦτο πολὺ ἀνήσυχος μήπως ὁ Aake καὶ ἡ Grima εἶχαν πωλήσει τὸ περιδέραιον ἢ μήπως εἶχαν ἀλλάξει τὴν κρύπτην. Τότε ὁ Ragnar θὰ νομίσῃ, ἐσκέπτετο, ὅτι ἐψεύσθην καὶ ἐτελείωσεν ἡ εὐτυχία μου. Καὶ ἐπέρασε ἡμέρας θλιβερὰς μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ πλοίου.

Τέλος τὸ πλοῖον ἐπανῆλθεν, ἔφερε τὸ περιδέραιον τοῦ Sigurd καὶ τὰ λείψανα τῆς ἅρπας τοῦ Heimer. Ὁ Ragnar ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸ περιδέραιον καὶ ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὴν Aslog διὰ τὴν προσβολήν. Τότε πλέον ἡ Aslog δὲν ἐναντιώθη καὶ ἔφυγον ὅλοι διὰ τὴν Δανιμαρκίαν. Ἐκεῖ ἐτελέσθησαν μὲ μεγάλην πομπὴν οἱ γάμοι των. Μία ἀπὸ τὰς πρώτας ἐπιθυμίας τῆς Aslog ἦτο,νὰ ἴδῃ τὴν ἅρπαν τοῦ Heimer, καινούργια πάλιν. Ἡ Aslog ἐγνώριζε ἀκόμη τὰ ὡραῖα τραγούδια τοῦ Heimer, ἡ γλυκύτης τοῦ ᾄσματός της ἐγνώσθη ἀμέσως καθὼς καὶ ἡ λαμπρότης τῶν μαλλιῶν της, καὶ εἰς ὅλον τὸ βασίλειον τῆς Δανιμαρκίας τὴν ἔλεγαν ἡ «Πριγκηπέσσα μὲ τὴν χρυσῆν ἅρπαν».

(κατὰ τὸν **Maurice Gandolphe.**)

Ο ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ

Πόσον συχνὰ ἐβάδισα ἀτάραχος, τυλιγμένος μὲ τὸν μαῦρόν μου μανδύαν, ἄνω καὶ κάτω ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σπεύσω. Εἶμαι διεθνὴς καὶ ὅμως πανταχοῦ ἰθαγενής. Οὐδέποτε μ' ἐχαιρέτισεν ἀκτὶς ἡλίου. Μουσικὴν ἔχω τοὺς στεναγμούς.

Εἶδον αἷμα χυθὲν ἕνεκα ἐμοῦ, δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔκαμα νὰ ρεύσουν, ἱδρῶτα, τὸν ὁποῖον προὐκάλεσεν ἡ ἀγωνία διὰ τὸν ἐρχομόν μου.

Οὐδεμία παράκλησις μὲ συγκινεῖ. Δὲν φείδομαι οὐδεμιᾶς τάξεως, οὔτε τῆς νεότητος, οὔτε τοῦ γήρατος. Μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς καταρρίπτω, ἥρωες τρέμουσιν ἐνώπιόν μου, κυριαρχῶ βασιλέων! Κατὰ προτίμησιν συχνάζω εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλὰ δὲν περιφρονῶ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον παντοπώλην. Οἱ γραμματισμένοι μὲ τρέμουσιν.Οἱ καλλιτέχναι εἶναι ἡ ἀδυναμία μου.

Τὰς ἐλπίδας τὰς μισῶ. Εἶμαι ἀνεύσπλαγχνος πρὸς πάντα κόπον. Οὐδεὶς σχεδὸν κατέρχεται εἰς τὸν τάφον, χωρὶς νὰ μ' ἔχῃ γνωρίσει. Τινὰς μάλιστα προσθίγει ἡ ἀναπνοή μου, εἰς ἄλλους ἀφιερώνομαι περισσότερον χρόνον καὶ πολλοὺς σφίγγω δι' ὅλης των τῆς ζωῆς εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ὅσον ὁρμητικώτερον μ' ἀπωθοῦσι, τόσον μεγαλειτέραν ἀδυναμίαν αἰσθάνομαι δι' αὐτούς. Ἐνίοτε, ὅταν ἀποκαμόντες καταθέτωσι τὰ ὅπλα, ὅταν ἡ διαμονὴ ἢ ἡ ἀπομάκρυνσίς μου τοῖς εἶναι ἀδιάφορος, χαμογελῶν ἀπομακρύνομαι ἀπ' αὐτούς.

Ἡ καρδία μου εἶναι λίθος. Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων κυλίονται ἐν τῷ κονιορτῷ ἐνώπιόν μου. Ἡ εὐσπλαγχνία μοῦ εἶναι ἄγνωστος.

Τοῦ χρόνου τὰ δόντια δὲν μὲ ροκανίζουσιν. Ἡ ἰδία δύναμις φουσκώνει τὰς φλέβας μου ἀνέκαθεν. Ἐπιζῶ χιλιετηρί-

δων. Ἡ σκιά μου γηράσκει νέους. Ἐπειδὴ οὐδεὶς μοὶ προσμειδιᾷ, γελῶ εἰρωνικῶς ὅλους.

Ἐνίοτε τὸ πρόσωπόν μου κρύπτει ὑπὸ τὴν σκαιὰν καλύπτραν του τὴν νίκην, ἀλλ' ὁ πολὺς κόσμος δὲν διακρίνει τὸν ἀνώτατον τοῦτον βαθμὸν τοῦ ἀγῶνος.

Κατ' ἔτος ἀνταμωνόμεθα ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου. Πληθυνόμεθα ὡς μικρόβια. Κάθε κλάδος ἔχει ἰδικίτερον ἔνδυμα. Οἱ μὲν φέρουσι τεθραυσμένα πτερά, ἄλλοι φοροῦσι μαῦρον πέπλον καὶ ἄλλοι ἔνδυμα ἐξ ἀκανθῶν. Συναθροιζόμεθα ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος.

Ἀρκετοὺς τάφους ἔσκαψα.

Ἀπίστους κάμνω νὰ προσεύχωνται, θρῆσκοι δὲ γίνονται ἕνεκα ἐμοῦ ἄθεοι· σιωπηλοὶ ἀποβλέπουσιν εὔγλωττοι καὶ οἱ φλύαροι σιωπῶσιν.

Ὅστις οὐδὲν ἀγαπᾷ, οὐδὲν μισεῖ, ὅστις οὐδὲν ποθεῖ καὶ οὐδὲν ἔχει, οὐδεμίαν ἰδιοκτησίαν γνώσεων καὶ δυνάμεως κέκτηται ἢ χρημάτων καὶ κτημάτων, ὅποιον δὲν δεσμεύουσι δεσμὰ οὐδενὸς εἴδους, ὅστις δὲν γνωρίζει ὑψηλοφροσύνην καὶ δάκρυα, εἰς ἐκεῖνον μόνον ἐπιτρέπω νὰ πορεύηται ἀνενόχλητος τοῦ δρόμου του.

Τὸ βῆμά μου θ' ἁπλοῦται αἰωνίως ἐπὶ τοῦ κόσμου. Εἶμαι ἡ *Ἀποτυχία*.

Ἐν Βερολίνῳ. Ἀπρίλιος 1900. **Φραγκίσκα Μάνν.**

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

1841 — 50.

Τὸ 1841, τρεῖς νεάνιδες, ἡ Mary Hosford, ἡ Elizabeth S. Prall καὶ ἡ Caroline M. Rudd, ἐγένοντο δεκταὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Oberlin· αὗται ὑπῆρξαν αἱ πρῶται γυναῖκες αἱ λαβοῦσαι τοιαύτην τιμήν.

Τὸ 1844 ἡ Πολιτεία τοῦ Maine ἐπέτρεψεν εἰς τὰς ὑπάνδρους γυναῖκας νὰ διαχειρίζωνται μόναι των τὴν περιουσίαν των.

Ἐν Σουηδίᾳ, κατὰ τὸ 1845, ἐδόθη ἰσότης κληρονομίας μεταξὺ τῶν θηλέων καὶ ἀρρένων τέκνων, ἡ δὲ σύζυγος ἀπέκτησε τὰ αὐτὰ δικαιώματα μετὰ τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς κοινῆς περιουσίας. Τὸ ἑπόμενον ἔτος, ἐπετράπη εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νομοσχεδίου, νὰ ἐξασκῶσιν ἐπ' ὀνόματί των διάφορα ἐπαγγέλματα.

Τὸ 1847 ἡ Maria Mitchell, εὕλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου, ἀνακαλύψασα κομήτην τινά, πείσασα οὕτω τὸν κόσμον περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος τῆς γυναικός· διὰ τὴν ἀνακάλυψίν της αὐτήν, ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας τῇ ἀπένειμε χρυσοῦν μετάλλιον.

Τὸ 1848 συνεκλήθη ἐνυπογράφως ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπὸ τῆς Zueretia Mott, Martha C. Wright, Elizabeth Cady Stanton καὶ Mary Ann Meblintock, συνέδριον ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός. Τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ἡ μικρὰ Μεθοδικὴ Ἐκκλησία ἐπληρώθη. Ὁ James Mott κατέλαβε τὴν προεδρικὴν ἕδραν. Ἐγένετο ψηφοφορία καὶ τὸ συνέδριον ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ ὁμοθύμως ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς τὰς γυναῖκας τὴν διαχείρησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν περιουσίας καὶ τῶν μισθῶν των, τὴν ἀπόκτησιν ἀνωτέρας παιδεύσεως, ταῖς ἀνοιχθῶσι τὰ ἐπαγγέλματα, καὶ διδαχθῇ τὸ κοινὸν νὰ θεωρῇ φυσικὸν διὰ τὴν γυναῖκα τὸ νὰ ἐργάζηται, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ αὕτη προνόμιά τινα, εἰς τὰς μετὰ τῆς πολιτείας σχέσεις της. Ἑκατὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὑπέγραψαν τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπέσυραν τὰ ὀνόματά των μόλις ἀνεκάλυψαν ὅτι ἐγένοντο ὁ σκοπὸς τοῦ κοινοῦ χλευασμοῦ. Εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας ἡμέρας, ἡ συνεδρίασις διελύθη, ὅπως συνέλθῃ καὶ πάλιν μετὰ δύο ἑβδομάδας, ἐν Rochester. Ἡ κ. Abigail Bush ἐγένετο τότε πρόεδρος ἐναντίον τῶν διαμαρτυριῶν τῶν κ.κ. Mott, Stanton, καὶ Meblintock, αἵτινες ἐφοβοῦντο ὅτι τὸ πᾶν θὰ κατεστρέφετο διὰ τοιούτου βιαίου κινήματος.

Τὴν ὅην Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους αἱ ὕπανδροι γυναῖκες τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τῆς διαχειρήσεως τῆς περιουσίας των, τὴν 11ην δὲ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ αἱ τῆς Πενσιλβανίας.

Ἐν Γαλλίᾳ ἐγένετο ἀνεπιτυχὴς ἀπόπειρα, ὅπως ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κάμωσιν αἰτήσεις, ταυτοχρόνως ὅμως ταῖς ἀπηγορεύθη τὸ νὰ συνέρχωνται καὶ συνεδριάζωσιν εἰς τὰς λέσχας, δι' ἀποράσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ἡ δρ. Elizabeth Blackwell ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν τῆς Γενεύης, τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὅτε ἔκαμεν αὕτη τὴν αἴτησίν της, ὅπως εἰσαχθῇ εἰς τὴν σχολήν, ἡ πρυτανεία ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὸ ζήτημα εἰς τοὺς φοιτητάς, ἐλπίζουσα ὅτι οὗτοι θὰ ἀπήντων ὄχι· ἀλλ' αὐτοὶ τοὐναντίον τὴν ἐδέχθησαν ὁμοφώνως. Ὅτε ὅμως μετὰ δύο ἔτη ἡ Harriot R. Hunt, ἡ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐξασκοῦσα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ ἐν Βοστώνῃ, ἠτήσατο ἄδειαν, ὅπως παρευρίσκεται εἰς τὰς ἰατρικὰς ὁμιλίας τοῦ ἐν Harvard πανεπιστημίου, ἡ λύσις δὲ πάλιν ἀφέθη εἰς τοὺς φοιτητάς, οὗτοι ἠρνήθησαν τὴν συγκατάθεσίν των.

Ἡ πρώτη γυνὴ ἡ γενομένη δεκτὴ εἰς θεολογικὴν σχολήν, ὑπῆρξεν ἡ Antoinette Broun κατὰ τὸ 1850 ἐν Olerlin.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Πρωσσίᾳ, Βαυαρίᾳ καὶ Σαξωνίᾳ, ἀπηγορεύθη εἰς τὰς γυναῖκας νὰ γίνωνται μέλη συλλόγων, εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν ὁποίων συζητοῦντι πολιτικὰ ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) **Ὄλγα Κούζη**

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η'.

Ἀγνεσκιόλα Σωφονίσβη.— Μία ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ζωγράφων τοῦ 16ου αἰῶνος. Ἐγεννήθη ἐν Κρεμόνῃ καὶ ἐγένετο ἡ εὐνοουμένη καλλιτέχνις τῆς Αὐλῆς, ἧς ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ ζωγράφος. Ἐπετύγχανεν ἰδίᾳ εἰς τὰ πρόσωπα καὶ οἱ μεγαλήτεροι ζωγράφοι τῆς Ἱσπανίας ἀνεγνώριζαν τὴν μεγάλην ὑπεροχήν της.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς της εἶχεν ἀπολέσει τὴν ὅρασιν καὶ ὁ Vandyck τὴν ἐπεσκέφθη διὰ πρώτην φορὰν γραῖαν πλέον καὶ τυφλήν. Ἐβεβαίωνε δὲ ὅτι διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ συνομιλίας τῆς τυφλῆς αὐτῆς ἀπέκτησε πολὺ περισσότερα φῶτα διὰ τὴν τέχνην του, παρὰ ἀπὸ ὅλας τὰς διδασκαλίας καὶ θεωρίας τῶν διδασκάλων του. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 1620.

Ἀγόννα. — Βασίλισσα περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος ὁμωνύμου κράτους εἰς τὴν Δυτικὴν πλευρὰν τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ κράτος τοῦτο ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐγυναικοκρατεῖτο καθ' ὁλοκληρίαν. Τόσον δ' ἐφοβεῖτο ἡ βασίλισσα τὴν ἐπέμβασιν ἀνδρὸς εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους της, ὥστε δὲν ἀπεφάσισε νὰ ὑπανδρευθῇ ποτε. Ἦτο γυνὴ γενναιοτάτη καὶ ἔντιμος, εὐγενὴς καὶ μεγαλόψυχος καὶ ἐλατρεύετο κυριολεκτικῶς παρὰ τοῦ λαοῦ της.

Ἀγρέδα Μαρία. — Ἐγεννήθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Ἱσπανίας κατὰ τὸ 1602. Οἱ γονεῖς της ἦσαν τόσον φανατικοί, ὥστε ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν γέννησίν της ἡ μητέρα της παρέλαβεν αὐτὴν καὶ ἄλλην ἀδελφήν της καὶ ἐκλείσθη εἰς μονήν, ἣν εἶχε κτίσει ἰδίαις δαπάναις. Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ὁ πατήρ της μετὰ τῶν ἀρρένων τέκνων του. Κατὰ τὸ 1827 ἡ Μαρία εἰκοσιπενταετὴς ἔγεινεν ἡγουμένη τῆς μονῆς καὶ μετὰ δεκαετίαν ἤρχισε νὰ γράφῃ τὸν βίον τῆς Παναγίας, διαταχθεῖσα παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς διισχυρίζετο, πρὸς τοῦτο. Τὸ ἔργον της τοῦτο ἦτο πλῆρες μύθων καὶ φανταστικῶν ὀνείρων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζει ἀποκαλύψεις. Ἀπέθανε τὸ 1665 καὶ ὁ θάνατός της ἐπροξένησε περισσότερον θόρυβον παρὰ ἡ ζωή της. Ἔργα της σκοτεινὰ καὶ πλήρη μυστικισμοῦ, εὑρεθέντα μετὰ τὸν θάνατόν της κατετάραξαν τὴν Ἱσπανίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν. Πρὸ τοῦ θανάτου της ἡ Μαρία εἶχεν ὁρκισθῇ ὅτι πᾶν ὅ,τι εἶχε γράψει τῇ εἶχεν ἀποκαλυφθῆ παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅλα λοιπὸν τὰ χειρόγραφά της ἐδημοσιεύθησαν παρὰ τῆς ἐκκλησίας. Ἐν αὐτοῖς διηγεῖτο, ὅτι ἡ Παρθένος ἠσθάνετο καὶ ἐσκέπτετο ἀφότου ἦτο εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς μητρός της καὶ ὅτι εὐθὺς ὡς ἐγεννήθη, ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ διετάχθησαν νὰ τὴν παρουσιάσουν εἰς τὸν Θεόν, ἐνῷ εἰς τὸ λίκνον της εἶχε μείνει εἷς ἄγγελος ἀντ' αὐτῆς.

Τὸ βιβλίον της τοιαύτας περίπου περιελάμβανεν ἀποκαλύψεις, ἔτυχε δὲ πολλῶν ἐπικρίσεων. Ἀλλ' ἐ.ῷ ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις ἀπεδέχετο τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας. ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀπηγόρευσε τὴν ἀνάγνωσίν των διὰ διατάγματος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 26 Ἰουνίου 1681, ὑπὸ τὸν πάπαν Ἰννοκέντιον XI. Ἐντεῦθεν ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν δύω ἐκκλησιῶν, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀπηξίωσε νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας. Ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Ἰταλίας τὸ ζήτημα μετηνέχθη καὶ εἰς τὴν Σορβόνην τῆς Γαλλίας, ὅπου τὰ βιβλία της ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ὑπαγορευθέντα ὑπὸ θείας ἐμπνεύσεως. Τὰ βιβλία ταῦτα ἀνετυπώθησαν κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα εἰς Βρυξέλλας, τῇ διαταγῇ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας - Ἐλισάβετ καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰησουΐτου πνευματικοῦ της.

Ἑλένη Γεωργιάδου

Η ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΝΟΣΗΛΕΙΑ ΤΩΝ ΦΥΜΑΤΙΩΝΤΩΝ

Τὸ Τμῆμα τῆς Νοσηλείας καὶ Ὑγιεινῆς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἀναλαβὸν τὴν κατ'οἶκον νοσηλείαν τῶν ἀπόρων, συναντᾷ εἰς τὴν νοσηλείαν τῶν φυματιώντων σοβαρὸν πρόσκομα, δηλ. τὴν ἔλλειψιν ἱματισμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς, ὑποκάμισσα, σεντόνας, προσκέφαλα κτλ. Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ φιλάνθρωποι νὰ στείλωσιν ὅσα ἔχουν μεταχειρισμένα παλαιὰ τοιαῦτα εἰς τὸ **ἐξωτερικὸν χειρουργεῖον** τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, εἰς τὴν Κλινικὴν τῆς Κας Καλαποθάκη ἰατροῦ, συνοικία Μακρυγιάννη. Ἡ ἔφορος τοῦ τμήματος θὰ παραλάβῃ αὐτά.

Σημειωτέον ὅτι πολλαὶ οἰκογένειαι χάνουν προσφιλεῖς ἀσθενεῖς ἀπὸ φθίσιν, καίουν δὲ τὰ ἐνδύματα καὶ ἐσώρρουχά των, φοβούμεναι τὴν μετάδοσιν τοῦ νοσήματος. Τὰ ἐνδύματα καὶ αἱ σινδόναι αὗται δύνανται νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν ἄνω διεύθυνσιν, ἀρκεῖ νὰ σημειοῦται ἐπ' αὐτῶν: διὰ *φθισικούς*, ὡς καὶ ἡ προέλευσίς των.

Εὐχῆς ἔργον θὰ εἶναι, ὅσον τάχιστα νὰ ἱδρυθῇ τὸ μελετώμενον ἀπομονωτήριον τῶν φυματιώντων, ὅπου πᾶσα μέριμνα καὶ φροντὶς θὰ ληφθῇ, ἵνα ἐφαρμοσθῶσιν ὅλοι οἱ κανόνες τῆς ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος, καθίσταται δὲ τὸ ἀπομονωτήριον παντάπασιν ἀκίνδυνον διὰ τὸ προσωπικόν, διὰ τὰ περίχωρα, ὅσον καὶ εὐχάριστον ὡς διαμονὴ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτούς.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ

Διδασκαλεῖον Νηπιαγωγῶν καὶ Παιδονόμων

Ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Λυκαβητοῦ ἀρ. 8.

Ἀπὸ τριετίας ἤδη τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος λειτουργεῖ τελεσφορώτατα, ἀποβλέπον εἰς τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν μόρφωσιν χρησίμων καὶ εἰδικῶς κατηρτισμένων Νηπιαγωγῶν καὶ Παιδονόμων, ὡς ἰδιαίτερον αὐτοῦ σκοπὸν προτιθέμενον τὴν διὰ τῶν μαθητριῶν ἑλληνοπρεπῆ διάπλασιν τῶν Νηπίων, ἐν τῷ Νηπιαγωγείῳ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, ἔν τε τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ τῇ δούλῃ Ἑλλάδι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅπου Ἑλληνικαὶ κοινότητες.

Μαθήτριαι εἶναι δεκταὶ πτυχιοῦχοι καὶ κάτοχοι ἀπολυτηρίων, κατατάσσονται δὲ ὡς οἰκότροφοι, ὡς ἡμίτροφοι καὶ ὡς ἐξωτερικαὶ πρὸς δρ. 75—δρ. 35 καὶ δρ. 15 κατὰ μῆνα.

Ἡ διδασκαλία εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἐπὶ διετίαν, εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁποίας αἱ ἀπόφοιτοι λαμβάνουσι πτυχία καὶ τοποθετοῦνται τῇ ἐνεργείᾳ τῶν προστατευουσῶν αὐτὰς Κυριῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Βεβαίως ὅλαι αἱ οἰκοδέσποιναι ἐσήκωσαν ἤδη τὰ χαλιά των καὶ διεσκεύασαν τὰς οἰκίας των κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς θερινῆς περιόδου.

Ἀλλὰ μὲ πόσην λύπην παρετήρησαν, ὅτι οἱ ὡραῖοι τάπητές των, διὰ τοὺς ὁποίους τόσον ὑπερηφανεύοντο, ἐφθάρησαν ἐδῶ, ἐσχίσθησαν ἐκεῖ, ἐφαγώθησαν ἴσως ἀπὸ σκόρον παρέκει. Καὶ τί ἀπελπισία νὰ ἀναλογισθῇ κανεὶς ὅτι ἅμα ἀρχίσῃ ἐν χαλὶ νὰ καταστρέφεται, τὸ κακὸν πλέον προβαίνει μὲ ἅλματα. Ἰδίως τὰ Περσικὰ καὶ τὰ Σμυρναϊκὰ χαλιὰ τὰ τόσον πολύτιμα καὶ ὅσον παλαιότερα εἶναι τόσον ἀκόμη πολυτιμότερα, δυσκόλως ἀναπληροῦνται.

Εὐτυχῶς ὑπάρχει θεραπεία εἰς τὴν τέως ἀνεπανόρθωτον αὐτὴν ζημίαν, ἀφ' ὅτου ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως ἀρ. 29 καὶ Πεντέλης ἀρ. 9 εἰδικὸς ταπητουργὸς κ. Γ. Δούκας ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἀνέλαβεν ὄχι μόνον τὴν κατασκευὴν περιφήμων Σμυρναϊκῶν καὶ Ἀνατολικῶν ταπήτων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ ἀνακαίνισιν τῶν παλαιῶν, τόσον τελείως, ὥστε νὰ μὴ διαφέρουν ἀπὸ ἐντελῶς καινουργεῖς.

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ κατάστημά του πείθει περὶ τούτου καὶ τοὺς μᾶλλον δυσπίστους καὶ παρηγορεῖ ὅλας τὰς καλὰς οἰκοδέσποινας, αἱ ὁποῖαι μὲ πολὺ ὀλίγα ἔξοδα ἀνανεώνουν ἐντελῶς τὰ χαλιά των ἢ καὶ προμηθεύονται νέα.

Ἑλληνὶς καλῆς οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς καὶ μὲ ἀρίστας συστάσεις, διαμείνασα ἐπὶ πενταετίαν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ δυναμένη νὰ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικήν, ζητεῖ θέσιν ὡς οἰκοδιδάσκαλος διὰ μικρᾶς ἡλικίας παιδία, ἢ ὡς σύντροφος κυρίας ἢ δεσποινίδος.

Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Ἐξεδόθη καὶ ἐτέθη ἀπὸ προχθὲς εἰς κυκλοφορίαν ἡ *Χειραφετημένη*, πρωτότυπον μυθιστόρημα τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου εἰς φυλλάδια ἔχει ἀναλάβει ὁ κ. Παρασκευᾶς Λεώνης. Χάριν ὅμως τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» καὶ ἄλλων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχουν τὴν Χειραφετημένην εἰς τὴν βιβλιοθήκην των, ἐξεδόθη αὕτη εἰς ὡραῖον ἐκ τετρακοσίων σελίδων βιβλίον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου καὶ ἐπιμελῶς τυπωμένον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Διὰ τὰς συνδρομητρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἡ Χειραφετημένη τιμᾶται μόνον δρ. 2.50 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 2.50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Λάμπει καὶ πάλιν τὸ τόσης δημοτικότητος ἀπολαμβάνον ὄνομα τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον τῆς ἐν Παρισίοις Ἐκθέσεως καὶ εἰς τὴν Κρητικὴν Ἔκθεσιν καὶ θυμασμὸς καὶ πάλιν ἀπονέμεται πρὸς τὴν Ἑλληνίδα βιομήχανον, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ μηδενός. ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑλικῆς ὑποστηρίξεως, προήγαγε τὴν ὑφαντουργίαν τῆς μετάξης ἐν Ἑλλάδι εἰς τοιαύτην περιωπήν. Νέα καὶ πάλιν βραβεῖα καὶ μετάλια τιμῆς θὰ ἀπονεμηθῶσιν εἰς τὴν Ἀράχνην αὐτὴν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὰς Ἑλληνίδας παράδειγμα δραστηριότητος, δεξιότητος καὶ φιλεργίας καὶ ἡ ὁποία ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἐργοστασίου της συνεκέντρωσε τὴν βιομηχανίαν τῆς μετάξης τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως μαζῆ, μὲ τὰς χρυσᾶς στόφας της, καὶ τὰς ἀερίνας γάζας της καὶ τὰ στερεώτατα μεταξωτὰ καὶ φουλάρια της καὶ πᾶν ὅ,τι ὡραῖον καὶ πλούσιον καὶ στερεὸν καὶ εὐθηνὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ βιομηχανία αὕτη.

Δι' ὅσας ταξειδεύουν

Ἡ ἐποχὴ τῶν ταξειδιῶν καὶ τῶν λουτρῶν ἔφθασεν. Ἡ βαλίζες, οἱ ταξειδειωτικοὶ σάκκοι, τὰ σακκίδια τῆς χειρὸς καὶ ὅλα τὰ εἴδη τὰ δερμάτινα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν εὐκολωτέραν μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν μας ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον μέρος τῶν προμηθειῶν μας τῆς θερινῆς περιόδου.

Διὰ τοὺς ταξειδεύοντας ἰδίως σιδηροδρομικῶς, μία δερματίνη βαλίζα, καλύπτει μὲ ἓν ταξείδι τὰ ἔξοδα της. Διότι εἶναι τόσον ἐλαφρά, ὥστε δὲν προσθέτουν τίποτε εἰς τὸ βάρος τοῦ περιεχομένου των.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀριθ. 34 καὶ ἀπέναντι τοῦ καταστήματος Πατσιφᾶ κατασκευαστὴς ταξειδειωτικῶν εἰδῶν κ. ΜΑΡΙΝΟΣ ἔχει πλουσιωτάτην συλλογὴν βαλιζῶν δερματίνων, λινῶν, πανιέ, σάκκων ὡραίων, δεμάτων, τέλος πλοῦτον ἀληθῆ ὅλων τῶν ἀναγκαιούντων δι'ἀποσκευάς, τῶν τόσων οἰκονομικῶν καὶ εὐκολομετακομίστων,ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταργήσεως τῶν μπαούλων.

Αἱ τιμαὶ τοῦ κ. Μαρίνου εἶναι πολὺ συγκαταβατικαί. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονηθῇ ὅτι τὰ βάρη εἰς τοὺς σιδηροδρόμους ζυγίζονται μὲ τὰ κιλόγραμμα καὶ στοιχίζουν πολὺ ἀκριβά.

Ὁ κ. Μαρῖνος κατασκευάζει καὶ βαλίζας κατὰ παραγγελίαν.

ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΟΣΟΣ

Ὁδὸς Καπνικαρέας 16

Τὰ τεχνητὰ κρασιὰ κατέκλυσαν τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν τόπον μας ἀκόμη, τὴν πατρίδα τῶν ὡραίων σταφυλιῶν καὶ τῶν παλαιῶν ἀδόλων οἴνων. Σπανίως συμβαίνει νὰ εὑρίσκῃ τις σήμερον κρασί, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις νὰ μὴ ἦναι τὸ οἰνόπνευμα. Διὰ τοῦτο οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μεταχειρίζωνται εἰς τὸ τραπέζι των γνήσιον κρασὶ — καὶ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦν ὅλοι — ἂς ἀποταθοῦν εἰς τὸ νεοσύστατον κατάστημα τοῦ κ. Μ. Δρόσου, τοῦ μόνου κατόχου γνησίων καὶ ἀνοθεύτων θηραϊκῶν οἴνων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Μ. Δρόσος πωλεῖ τὰ κρασιὰ τῶν ἰδικῶν του ἀμπέλων, διὰ τοῦτο καὶ αἱ τιμαὶ τῶν τε λευκῶν καὶ μαύρων εἶναι προσιταὶ εἰς ὅλους. Διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἔχει παλαιὸν οἶνον βισάντου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πολλὰς ἀναγνωστρίας μας, αἵτινες κατὰ καιροὺς μᾶς ζητοῦν πληροφορίας περὶ κληρώσεως λαχείων ἢ ἀγορᾶς ὁμολογιῶν καὶ γραμματίων, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2 %	ἐτησίως,	ἀπόδοσις	εἰς πρώτην	ἀναζήτησιν
4	»	»	»	μετὰ ἕνα μῆνα
4 1/2	»	»	»	» τρεῖς μῆνας
5	»	»	»	» ἓξ μῆνας
5 1/2	»	»	»	» ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῇ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : **πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν, ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἐνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί, οἱ καθυστεροῦντες ἐξόφλησιν τῶν λ]σμῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ἵνα καὶ ἡ διαχείρησις τῆς Ἐφημερίδος δυνηθῇ νὰ κλείσῃ πάντα ἀνοικτὸν λ]σμὸν καὶ προβῇ εἰς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων της.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης αἱ λαβοῦσαι ἡμερολόγια νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον. Αἱ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀρξαμένου ἔτους παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Γ. Δ. ΦΕΞΗ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες καὶ αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ καταρτίσουν βαθμηδὸν καὶ κατ'ὀλίγον βιβλιοθήκην, δύνανται νὰ ἀπευθυνθοῦν εἰς τὸ ἐκδοτικὸν Κατάστημα Γ. Δ. Φέξη, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν πολυαριθμοτέραν συλλογὴν ἐκδόσεων ἔργων ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν βιβλίων διδακτικῶν, μεταφράσεων μυθιστορημάτων, λεξικῶν κλπ. Τὸ κατάστημα τοῦτο εἰς τὸν παρέχοντα ἐγγυήσεις ἀσφαλεῖς χορηγεῖ βιβλία 100 δραχμῶν καταβαλλομένων εἰς 20 μηνιαίας δόσεις, ἤτοι εἰς πέντε δραχμὰς κατὰ μῆνα.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ ἁπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην ἐαρινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀτθίδων τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμην, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή,